

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/13/2020
Identifikačné číslo spisu: 5019200379
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5019200379.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): Senires n. o., so sídlom Nábrežie M. R. Štefánika 5195, 034 01 Ružomberok, IČO: 45 739 021, zast. JUDr. Ladislavom Miklošom, advokátom, so sídlom Vodná 6, 040 01 Košice, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo hasičského a záchranného zboru v Žiline, so sídlom Námestie požiarnikov 1, 010 01 Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRHZ-ZA-OPP-259-001/2019 zo dňa 18.04.2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30S/76/2019 zo dňa 21. januára 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá

Účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Okresné riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Ružomberku (ďalej len „správny orgán“) rozhodnutím č.: ORHZ-RK1-57-004/2019 zo dňa 11.02.2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) uložil žalobcovi pokutu vo výške 2 600 € podľa § 59 ods. 2 písm. h) zákona č. 314/2001 Z. z. o ochrane pred požiarmi v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon „č. 314/2001 Z. z.“) za porušenie povinnosti splniť opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov uložené orgánom vykonávajúcim štátny požiarny dozor v určených lehotách podľa § 4 písm. h) zákona č. 314/2001 Z. z., vyplývajúce z bodu 12 zápisnice z tematickej protipožiarinej kontroly č. p.: ORHZ-RK1-534-001/2017 z 15.11.2017 (ďalej len „zápisnica o protipožiarinej kontrole“).

2. Zo skutkových okolností prejednávanej prípadu vyplýva, že správny orgán vykonal v prevádzke

žalobcu dňa 24.10.2017 protipožiarnu kontrolu. Skutkové zistenia z kontroly ukázali celkovo 12 nedostatkov v oblasti protipožiarinej ochrany, ktoré správny orgán nariadil odstrániť. V dňoch 22.10. - 14.11.2018 vykonal správny orgán v prevádzke žalobcu opätovne protipožiarnu kontrolu. Zo zápisnice z (následnej) protipožiarinej kontroly z 23.11.2018 (ďalej len „zápisnica o následnej protipožiarinej kontrole“) vyplýva, že žalobca splnil opatrenia uvedené v bodoch 1 - 11 zápisnice o protipožiarinej kontrole, ale nesplnil opatrenie týkajúce sa odstránenia nedostatku uvedeného v bode 12 zápisnice o protipožiarinej kontrole, keď nezabezpečil, aby pri zmene užívania stavby nedošlo k zníženiu protipožiarinej bezpečnosti na 2. až 6. nadzemnom podlaží, ktoré sú žalobcom užívané na poskytovanie sociálnych služieb. Termín splnenia povinnosti bol správnym orgánom stanovený do 30.09.2018.

3. Na žalobcovo odvolanie žalovaný rozhodnutím č. KRHZ-ZA-OPP-259-001/2019 z 18.04.2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu.

II.

Konanie pred krajským súdom

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) a navrhol zrušiť rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov.

5. Žalobca akcentoval najmä tieto žalobné námietky:

- zápisnica z následnej protipožiarinej kontroly z 23.11.2018 je nezákonná, pretože neobsahuje vyjadrenie štatutárneho orgánu žalobcu,
- výrok prvostupňového rozhodnutia neobsahuje presné určenie času a spôsobu spáchania správneho deliktu,
- z rozhodnutia nie je možné zistiť, ako správny orgán zistil, že došlo k zmene užívania stavby,
- odôvodnenie výšky uloženej sankcie je formálne, všeobecné, nekonkrétne, odvolávajúce sa len na citované zákonné ustanovenia,
- správne orgány sa nevysporiadali s námietkou ohľadne nepreskúmateľnosti odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia (prvý odsek, 2 strana odôvodnenia).

6. Správny súd postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, pretože dospel k záveru, že žalobné body nie sú dôvodné.

7. V súvislosti s námietkou žalobcu, že zápisnica o následnej protipožiarinej kontrole neobsahuje vyjadrenie štatutárneho orgánu žalobcu, krajský súd uviedol, že z bodu IV. zápisnice o následnej protipožiarinej kontrole vyplýva, že bola so žalobcom prerokovaná dňa 03.12.2018 a za žalobcu ju podpísal T. S. F., štatutárny orgán, ktorý sa k zisteniam správneho orgánu nevyjadril. Zaujal názor, že nie je povinnosťou správneho orgánu zisťovať, prečo sa štatutárny orgán k zápisnici nevyjadril, a aké mal na to dôvody, pretože ak by toto svoje právo využil, tak by jeho vyjadrenie bolo uvedené v zápisnici.

8. Aj druhú podstatnú námietku žalobcu ohľadne určenia času a spôsobu spáchania správneho deliktu krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Dospel k záveru, že formulácia skutku v prvostupňovom rozhodnutí nejaví atribúty nepreskúmateľnosti a ani možnosť zámeny skutku. Vo vzťahu k trvaniu protiprávneho stavu správny súd uviedol, že podľa zápisnice o požiarnej kontrole lehota na odstránenie zistených nedostatkov bola správnym orgánom stanovená do 30.09.2018, ale protiprávny stav nebol žalobcom odstránený ani v priebehu následnej protipožiarinej kontroly, ktorá bola vykonaná v čase od 22.10.2018 do 14.11.2018.

9. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že z rozhodnutia nie je možné zistiť ako správny orgán zistil, že došlo k zmene užívania stavby, správny súd poukazoval na druhú a tretiu stranu odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, kde uviedol, že: „ Na uvedenej stavbe bola pred rokom 2009 vykonaná rekonštrukcia a

nadstavba tak, že budova má šesť nadzemných podlaží, 1. podlažie slúžilo na stravovanie a administratívno-technické zázemie a ostatné podlažia na ubytovanie. Nakoľko stavba nebola určená na ubytovanie osôb neschopných samostatného pohybu, alebo osôb s obmedzenou schopnosťou pohybu alebo osôb s inak obmedzenou schopnosťou pohybu v zmysle uvedených STN, bolo v stavbe realizované len jedno schodisko - chránená úniková cesta typu A, spájajúce jednotlivé podlažia s voľným priestranstvom. V roku 2014 bolo stavebným úradom vydané kolaudačné rozhodnutie, ktorým sa povoľuje zmena užívania časti stavby spojenej so stavebnými úpravami na účel poskytovania sociálnych služieb maximálne dvanástim imobilným v rozsahu 1. nadzemného podlažia - miestností č. 101 až 132, mimo výťahu a strojovne, vstupné schodisko so zádverím. Pre evakuáciu osôb neschopných samostatného pohybu nachádzajúcich sa na tomto podlaží boli vytvorené ďalšie únikové cesty vedúce po rovine na voľné priestranstvo. Ostatné priestory na 2. až 6. podlaží neboli uvedeným rozhodnutím dotknuté. Kontrolovaný subjekt, aj napriek tomu, že priestory 2. až 6. NP vyššie popísanej stavby neuspôsobil požiadavkám protipožiarnej bezpečnosti pre trvalý pobyt osôb s obmedzenou schopnosťou pohybu, od 11.01.2013 poskytuje v tejto stavbe sociálne služby pobytovou - ročnou formou v zariadení pre seniorov pre 80 osôb, ktoré dovŕšili dôchodkový vek a sú odkázané na pomoc inej fyzickej osoby so stupňom odkázanosti najmenej IV., alebo sociálnu službu potrebujú z iných vážnych dôvodov a v domove sociálnych služieb pre 26 osôb do dovŕšenia dôchodkového veku, ktoré sú odkázané na pomoc inej fyzickej osoby so stupňom odkázanosti najmenej V., alebo sú nevidiace, či prakticky nevidiace a ich stupeň odkázanosti je najmenej III."

10. Ani námietku o nepreskúmateľnosti výšky uloženej pokuty krajský súd nepovažoval za dôvodnú. Z tohto hľadiska mal za podstatné, že správne orgány pri jej ukladaní prihliadli na závažnosť a čas trvania protiprávneho konania, ako aj na rozsah spôsobenej škody. Krajský súd ďalej dôvodil, že pokiaľ správny orgán konštatoval, že spáchaný správny delikt považuje za viac závažný v oblasti ochrany pred požiarmi vzhľadom na hornú hranicu sadzby pokuty do 16 595 €, je zrejmé, že vychádzal z § 59 ods. 2 zákona č. 314/2001 Z. z., v zmysle ktorého možno uložiť pokutu do výšky 16 595 €, na rozdiel od § 59 ods. 1 č. 314/2001 Z. z., kde je horná hranica sadzby stanovená do výšky 8 298 €.

11. V súvislosti s ostatnou námietkou žalobcu, že rozhodnutia správnych orgánov nie sú náležite odôvodnené, bol krajský súd tej mienky, že správne orgány sa s posudzovanou vecou v dostatočnom rozsahu zaoberali, vysporiadali sa s podstatnými a relevantnými námietkami žalobcu a vyvodili správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite odôvodnili.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu

12. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a h/ S.s.p. a navrhol, aby kasačný súd rozsudok zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. V prípade, ak kasačný súd rozsudok krajského súdu nezmení, sťažovateľ žiadal, aby ho zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.)

13. Správny súd podľa názoru sťažovateľa nesprávne a nedostatočne posúdil námietku o chýbajúcom vyjadrení štatutárneho orgánu žalobcu v zápisnici o následnej protipožiarnej kontrole. Sťažovateľ bol toho názoru, že vyjadrenie štatutárneho orgánu predstavuje obligatórnu náležitosť zápisnice o následnej protipožiarnej kontrole, a preto správny orgán musí zabezpečiť všetky dôkazy o tom, že sťažovateľovi bolo umožnené vyjadriť sa. Ak mu bolo umožnené vyjadriť sa, tak zápisnica o následnej protipožiarnej kontrole musí obsahovať údaj o tom, že sa jednoznačne odmietol k zápisnici vyjadriť.

14. Ani s posúdením námietky týkajúcej sa určenia času a spôsobu spáchania správneho deliktu sa sťažovateľ nestotožnil a uviedol, že je nesprávne posúdená. V tejto súvislosti v podstate len zopakoval už predstretú argumentáciu, že z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia nie je zrejmé, ako správny orgán zistil, že došlo k zmene užívania stavby; vo vzťahu k času spáchania deliktu opätovne tvrdil, že

nedostatočný opis skutku a absencia iných skutočností spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Kasačný bod uzavrel sťažovateľ v podstate tým, že odkaz na inú listinu v rámci enunciatu rozhodnutia nepostačuje z hľadiska totožnosti skutku.

15. Vo vzťahu k výške uloženej pokuty sťažovateľ uviedol, že je formálne, všeobecné a nekonkrétne. Z rozhodnutia krajského súdu nie je podľa názoru sťažovateľa možné zistiť, prečo nesplnenie jeho povinností je zaradené medzi viac závažné priestupky, keď to z § 59 ods. 6 zákona č. 314/2001 Z. z. nevyplýva. Sťažovateľ v podstate ďalej len opakovane žalobné námietky, že: „...správny súd sa dostatočne nevysporiadal s otázkou závažnosti správneho deliktu, spôsobu jeho spáchania, nesprávne vyhodnotil a odôvodnil čas trvania protiprávneho stavu, nevyhodnotil jeho následky, pohnútky žalobcu, okolnosti, za ktorých k jeho spáchaniu správneho deliktu došlo.“

16. V rámci nesprávneho posúdenia veci sťažovateľ tvrdil, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkou ohľadne arbitrárnosti odôvodnenia napadnutých rozhodnutí žalovaného. V tejto súvislosti opätovne len reprodukoval argumentáciu zo žalobných bodov, že v správnom konaní namietal nepreskúmateľnosť časti odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia (prvý odsek odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia).

K námietke o odklone od ustálenej praxe kasačného súdu

17. Sťažovateľ, poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/38/2011 z 01.12.2011, videl odklon od rozhodovacej praxe kasačného súdu vo vzťahu k posúdeniu enunciatu rozhodnutia správneho orgánu krajským súdom.

18. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti v stanovenej lehote písomne nevyjadril.

IV.

Právne závery kasačného súdu

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/, § 145 ods. 2 písm. c/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 S.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

20. S ohľadom na sťažnostné body prezentované v kasačnej sťažnosti, ktoré sa v podstate prekrývajú so žalobnými bodmi, pripadlo senátu kasačného súdu posúdiť, či krajský súd vec po právnej stránke vyhodnotil správne, keď žalobu sťažovateľa zamietol s tým, že žalobné námietky považoval za nedôvodné.

21. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že správny orgán vykonal v prevádzke žalobcu dňa 24.10.2017 kontrolu organizačného zabezpečenia ochrany pred požiarmi s ohľadom na zabezpečenie evakuácie osôb a stavebno-technické riešenia únikových ciest, ako aj kontrolu akčieschopnosti a vybavenia stavieb požiaro-technickými zariadeniami. Výstup z kontroly predstavovalo celkovo 12 nedostatkov na úseku ochrany pred požiarmi v prevádzke sťažovateľa (bod II. zápisnice o protipožiarnej kontrole), ktoré správny orgán nariadil odstrániť v stanovených lehotách. Vo vzťahu k nedostatku, ktorý je predmetom prejednávanej veci (bod II. odsek 12 zápisnice o protipožiarnej kontrole), správny orgán nariadil jeho odstránenie v lehote do 30.09.2018.

22. Následná protipožiarne kontrola správneho orgánu ukázala, že sťažovateľ odstránil nedostatky vytýkané v odsekoch 1 - 11 bodu II. zápisnice o požiarnej kontrole. Keďže však sťažovateľ nezabezpečil

odstránenie nedostatku, týkajúceho sa protipožiarnej bezpečnosti osôb a hasičských jednotiek na 2. až 6. nadzemnom podlaží (odsek 12 bodu II. zápisnice o protipožiarnej kontrole), správny orgán určil nový termín jeho odstránenia (30.09.2019) a inicioval správne konanie o uloženie sankcie podľa § 59 ods. 2 písm. h/ zákona č. 314/2001 Z. z.

23. Napriek tomu, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti právne kvalifikoval sťažnostné body proti rozsudku krajského súdu ako nesprávne právne posúdenie veci (sťažnostný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) a odklon od rozhodovacej praxe kasačného súdu (sťažnostný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.), na viacerých miestach kasačnej sťažnosti (body II. 1., II. 2., II. 3., II. 4. kasačnej sťažnosti) namietal nesprávny procesný postup krajského súdu spočívajúci v nedostatočnom alebo nepreskúmateľnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Senát kasačného súdu preto na základe vecného obsahu kasačnej sťažnosti pristúpil k preskúmaniu rozsudku správneho súdu i z toho pohľadu, či nebolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces (sťažnostný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.), hoci sa toho sťažovateľ zastúpený advokátom explicitne nedomáhal.

24. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, ktoré vyplývajú z ustálenej judikatúry vnútroštátnych i európskych súdov. Nevyžaduje sa, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29.5.1997, Higgins c. Francúzsko z 19.2.1998). Obdobne sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj Ústavný súd Slovenskej republiky napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 119/03-30, keď vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Zákonným limitom doktríny nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho súdu sú však len také vady rozhodnutia, keď jeho odôvodnenie úplne absentuje, alebo došlo k iným zásadným procesným vadám, pri ktorých je preskúmanie rozhodnutia nevyhnutné (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Abdullayev proti Rusku).

25. Vo svetle týchto skutočností kasačný súd konštatuje, že neobstoja tvrdenia sťažovateľa o nedostatočnom, či nepreskúmateľnom odôvodnení namietaných otázok týkajúcich sa prejednávanej veci. Subjektívna nespokojnosť sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu ohľadne žalobných námietok nemôže byť dôvodom pre záver o nepreskúmateľnosti a nedostatočnosti napadnutého rozsudku.

26. Podľa mienky kasačného súdu správny súd dostatočne reflektoval na žalobné body, keď odôvodnenie rozsudku obsahuje stručné zhrnutie podstatných argumentov sťažovateľa (body 2 až 5 napadnutého rozsudku), prehľad dotknutých právnych noriem, ako aj posúdenie parciálnych žalobných námietok týkajúcich sa absencie vyjadrenia štatutárneho orgánu sťažovateľa (bod 10 odôvodnenia napadnutého rozsudku), nepreskúmateľnosti výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia (bod 11 odôvodnenia rozsudku), ako aj odôvodnenia výšky uloženej sankcie (bod 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

27. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o absencii vyjadrenia štatutárneho orgánu v zápisnici o následnej protipožiarnej kontrole sa kasačný súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že nie je povinnosťou správneho orgánu zisťovať, prečo sa štatutárny orgán k zápisnici nevyjadril, aké mal na to dôvody. Podľa mienky kasačného súdu absencia vecného vyjadrenia k zisteniam uvedeným v zápisnici o následnej protipožiarnej kontrole nezakladá nezákonný postup správnych orgánov, ale predstavuje prejav vôle štatutárneho orgánu sťažovateľa. Z IV. bodu zápisnice o následnej protipožiarnej kontrole totiž jednoznačne vyplýva, že sa štatutárny zástupca sťažovateľa nevyužil oprávnenie vyjadriť sa k skutkovým okolnostiam vyplývajúcich zo zápisnice o následnej protipožiarnej kontrole, hoci túto možnosť mal.

28. Pokiaľ by sťažovateľ svoje právo vyjadriť sa k predmetným zisteniam využil, správny orgán by jeho vyjadrenie zaznamenal a zaujal by k nemu stanovisko, tak ako tomu bolo v prípade zápisnice o protipožiarnej kontrole. Navyše, z administratívneho spisu nevyplýva a sťažovateľ to ani netvrdil, že by mu bolo upreté právo vyjadriť sa k zisteniam zachyteným v zápisnici o následnej protipožiarnej kontrole. Sťažovateľ teda namieta absenciu svojho vyjadrenia k zisteniam vyplývajúcim zo zápisnice, ktoré sám správne orgánu neposkytol, a treba dodať, že žiadne vecné stanovisko k prezentovaným zisteniam sťažovateľ neponúkol ani v ďalšom priebehu konania (súdneho a správneho).

30. Kasačný súd sa nemohol stotožniť ani s námietkou o neuvedení času spáchania skutku a nedostatočnom popise skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. Je pravdou, že správny orgán v enunciiate rozhodnutia odkázal na nedostatok uvedený v bode II. odsek 12 zápisnice o protipožiarnej kontrole. Výrok prvostupňového rozhodnutia však v ďalšej časti obsahuje aj konkrétny opis skutkových okolností, za ktoré bola sťažovateľovi uložená sankcia.

31. Z tohto hľadiska sa kasačný súd stotožnil so záverom správneho súdu v tom smere, že formulácia enunciiatu prvostupňového rozhodnutia, ktorú zvolil správny orgán, nespôsobuje jeho nepreskúmateľnosť, ani možnosť zámeny predmetného skutku s iným.

32. Vo svetle týchto skutočností kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj kasačnú námietku sťažovateľa, podľa ktorej sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, keď samotný odkaz na inú listinu považoval za postačujúci z hľadiska vymedzenia skutku (bod 17 tohto rozsudku).

33. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa vymedzenia času spáchania správneho deliktu kasačný súd akcentuje, že uvedená skutočnosť jednoznačne vyplýva z enunciiatu prvostupňového rozhodnutia, keďže sťažovateľ do termínu stanoveného orgánom štátneho požiarneho dozoru (do 30.09.2018) nesplnil povinnosť prijať opatrenia na odstránenie nedostatkov zistených počas vykonanej kontroly (§ 5 ods. 1 písm. h/, l/ zákona č. 314/2001 Z. z.). Z obsahu preskúmaného rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že na dĺžku trvania protiprávneho stavu správne orgány reflektovali v správnej úvahe o výške uloženej sankcie (strana 3 prvostupňového rozhodnutia, odsek 3 preskúmaného rozhodnutia).

34. Sťažovateľ ďalej uvádzal, že nie je zřejmé, akým spôsobom správny orgán zistil, že malo dôjsť k zmene užívania stavby. V rámci uvedeného tvrdenia však nič konkrétne nenamietal, a preto kasačný súd nebude opakovať pre účastníkov známe skutočnosti, keďže odpoveď na túto námietku je zahrnutá už v prvostupňovom rozhodnutí (strana 2-4 odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia), a s totožnou námietkou sa vysporiadal aj krajský súd v napadnutom rozsudku (bod 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

35. Kasačný súd je v zhode s krajským súdom aj čo sa týka odôvodnenia výšky uloženej sankcie. Nebolo možné stotožniť sa s argumentáciou sťažovateľa, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu vo vzťahu k výške sankcie je formálne a všeobecné. Kasačný súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu v tom smere, že úvahy správneho orgánu ohľadne výšky uloženej sankcie sa premietli do odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia (bod 12 napadnutého rozsudku). Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu, správne orgány v rámci diskrečnej právomoci prihliadli na závažnosť skutku, ako aj na dĺžku trvania protiprávneho stavu. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia je zřejmá aj tá podstatná skutočnosť, že pri určovaní výšky sankcie prihliadali aj na to, že porušením povinnosti nevznikla žiadna škoda, ani ujma na zdraví a sťažovateľ splnil ostatné povinnosti uložené orgánom štátneho požiarneho dozoru.

36. Sťažovateľ v kontexte sťažnostnej námietky týkajúcej sa výšky sankcie tvrdil, že argumentácia súdu ohľadne maximálnej výšky sadzby pokuty podľa § 59 ods. 1 a § 59 ods. 2 zákona č. 314/2001 Z. z. je nezrozumiteľná, avšak bližšie nekonkretizoval, v čom vidí nezrozumiteľnosť argumentácie krajského súdu. Kasačný súd konštatuje, že správne orgány (aj krajský súd) vychádzali z hornej hranice sadzby pokuty 16 595 Eur preto, lebo sťažovateľ nesplnil povinnosť vyplývajúcu z opatrení uložených orgánom

vykonávajúcim štátny požiarny dozor (§ 59 ods. 2 písm. h/ zákona č. 314/2001 Z. z.). Uvedená skutočnosť vyplýva zo záhlavia prvostupňového rozhodnutia a kasačný súd ani nepredpokladá, že by sťažovateľ skutočne nevedel, prečo žalovaný vychádzal z hornej hranice sadzby pokuty vo výške 16 595 Eur.

37. Vo vzťahu k ostatnému sťažnostnému bodu, v ktorom sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k žalobnému bodu 4 (bod II. 4. kasačnej sťažnosti), súhlasí kasačný súd so záverom krajského súdu, že sťažovateľ nemusí dostať odpoveď na všetky nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Aj kasačný súd je tej mienky, že skutočnosti, na ktoré sťažovateľ poukazoval, neboli relevantné ani z hľadiska splnenia povinnosti sťažovateľa vyplývajúcej z opatrení orgánov vykonávajúcich štátny požiarny dozor, ani z pohľadu zásad ukladania sankcie.

38. Na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje sťažnostné body za opodstatnené a preto rozhodol podľa § 461 S.s.p. o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

39. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.